

Κείμενο: ΑΛ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Φώτο: Περιοδικό «Climb», «Climb magazine», «High».

The Diablo traverse

Οι Colin Haley και Mikey Schaefer, ήταν τελικά αυτοί που κατάφεραν την ολοκληρωμένη τραβέρσα του συγκροτήματος του Devils Thumb, στην Αλάσκα. Μια περιπέτεια, που όπως και η αντίστοιχη του Cerro Torre, είχε απασχολήσει πολλούς στο παρελθόν. Η μέχρι τώρα σοβαρότερη προσπάθεια, ανήκε στους John Walsh και Andre Ike, οι οποίοι το 2004 κατάφεραν να τραβερσάρουν και τα 4 σπηρούνια των Witches Tits και Cats Ears, πριν τη βάση του The Thumb, όπου το ένα από τα σχοινιά τους θα κοβόταν, αναγκάζοντάς τους να σταματήσουν άδοξα την προσπάθειά τους. Φέτος τον Αύγουστο όμως, τα πράγματα πήγαν πολύ καλά για τους δύο Αμερικανούς αναρριχητές που τα κατάφεραν μια χαρά, ολοκληρώνοντας την προσπάθειά τους σε 3 μέρες (13-15 Αυγούστου). Ο Haley ενθουσιασμένος, προτείνει την περιπέτεια και σε πολλούς άλλους, καθώς όχι τόσο η τεχνική δυσκολία αλλά η ποιότητα, είναι το θέμα αυτής της ατμοσφαιρικής αναρρίχησης, που κρατά τις δυσκολίες σε λογικά πλαίσια (5.10, A2) και προσφέρει μια από τις θεαματικότερες αλπικές περιπέτειες, που μπορεί κανείς να γευτεί στο σκληρό τερέν που ονομάζεται Αλάσκα.

Πρώτη χειμερινή για το Torre Egger

Οι Ελβετοί Dani Arnold και Stefan Siegrist και ο Γερμανός Thomas Senf, κατάφεραν την πρώτη χειμερινή αναρρίχηση στο Torre Egger (Παταγονία) σκαρφαλώνοντας σε αλπικό στυλ, σε 3 μόλις μέρες, και μόλις μια εβδομάδα αφού ξεκίνησαν το ταξίδι τους από την Ευρώπη. Φτάνοντας στο El Chalten, βρήκαν τα πάντα καλυμμένα από ένα στρώμα νέου χιονιού, αλλά αυτό δεν εμπόδισε την ομάδα να ξεκινήσει την προσπάθεια της (1η Αυγούστου) και να σκαρφαλώσει για 22 συνεχόμενες ώρες, στις γεμάτες πάγο, ρωγμές των διαδρομών Dona Giongo και Titaniic, πριν φτάσουν στη βάση του παγωμένου μανιταριού της κορυφής, όπου έφτιαξαν μια πλατυφόρμα στον πάγο και πέρασαν τις λίγες ώρες μέχρι το πρώτο φως, με το φόβο μην τους προλάβει μια από τις περιβόητες θύελλες, που ξαφνικά μπορούν να σαρώσουν το Cerro Torre. Την επομένη, όλα πήγαν καλά και πάτησαν στην κορυφή (3 Αυγούστου). Για τον Stefan Siegrist, ήταν η δεύτερη χειμερινή στην περιοχή, μετά το 1999, όταν είχε καταφέρει και την 1η χειμερινή στη Δυτική του Cerro Torre, μαζί με τους Thomas Ulrich, David Fasel και Greg Crouch. Η νέα αυτή προσπάθεια είναι σίγουρα μια από τις καλύτερες αναβάσεις που έχουν γίνει στο Cerro Torre, (αλπικό στυλ-αυχίτητα- αποτελεσματικότητα) και μια από τις καλύτερες αναβάσεις για το 2010.

Το γκρουπ των κορυφών του Cerro Torre με το Torre Egger (F) στο κέντρο. Οι διαδρομές 6 και 7 είναι αυτές που συνδύασαν οι Siegrist, Senf και Arnold για την πρώτη χειμερινή στο Torre Egger.

Οι Giri Giri Boys και το Latok I

Η Βόρεια κόψη του Latok I (7145μ) στο Karakoram, νίκησε άλλη μια ομάδα δυνατών αλπινιστών, δημιουργώντας μια παράδοση και μια μυθική πλέον πρόκληση, σαν ένας από τους σκληρότερους στόχους στα Ιμαλάια. Η Walker του Karakoram, αυτή τη φορά αρνήθηκε στην προσπάθεια των ασταμάτητων, ως τώρα Γιαπωνέζων, Fumitaka Ichimura, Yusuke Sato και Katsutaka Yokoyama, των περιβόητων Giri Giri Boys, οι οποίοι υποχώρησαν περίπου από τα μισά της τεράστιας Βόρειας (2500μ) κόψης και αφού προηγουμένως, είχαν μια αποτυχημένη προσπάθεια στη Βορεινή ορθοπλαγιά, ένα πολύ επικίνδυνο και δύσκολο project. Μερικοί από τους καλύτερους ορειβάτες στον κόσμο, έχουν, κατά καιρούς, δοκιμά-

σει στην απόμακρη, όμορφη και τεχνική αυτή κορυφή, να πετύχουν την αναρρίχηση της ζωής τους, και μια προσπάθεια από αυτές θα παραμείνει αξέχαστη, όταν οι Αμερικανοί Michael Kennedy, Jim Donini, George και Jeff Lowe, κατάφεραν να φτάσουν μόλις 150 μέτρα από την κορυφή, αφού προηγουμένως είχαν καταφέρει να σκαρφαλώσουν σε 26 μέρες προσπάθειών, 100 περίπου σχοινιές, σε ένα απαιτητικό μεικτό και εκτεθειμένο πεδίο, πριν ο Jeff Lowe, αρρωστήσει και υποχρεώσει όλη την ομάδα σε μια επική και επικίνδυνη υποχώρηση. 32 χρόνια μετά, η προσπάθειά τους παραμένει χωρίς επανάληψη και η καλύτερη επίδοση, που έχουν ποτέ πετύχει κάποιος, στο πολυύψητο διαμάντι του Karakoram.

Το Latok I, με τη βορεινή ορθοπλαγιά στο κέντρο και τη βορεινή κόψη δεξιά με χαραγμένη τη μυθική διαδρομή του 1978 (Lowe-Lowe-Kennedy-Donini) που παραμένει χωρίς επανάληψη.

Mt. Robson

Στις 20 Ιουνίου, οι Jon Walsh και Jason Kruk, κατάφεραν να ανοίξουν μια από τις λιγότες διαδρομές που φιλοξενούνται στην 2500μετρη βορεινή ορθοπλαγιά του Mt. Robson (3959μ) της ψηλότερης κορυφής των Καναδικών Rockies. Οι υψηλές θερμοκρασίες, την προηγούμενη νύχτα, φάνηκαν προς στιγμή, να αποτελούν εμπόδιο, αλλά τελικά όλα πήγαν σύμφωνα με το σχέδιο και οι συνθήκες επέτρεψαν στους δύο αναρριχητές, να ανοίξουν μια νέα γραμμή, με πολλές και απαιτητικές σχοινιές, με δυσκολίες από M5 ως M7, σε νέο έδαφος. Αν και δεν έφτασαν ποτέ στην κορυφή, που εξακολουθούσε να απέχει ένα χιλιόμετρο και 300 μέτρα σε υψομετρική, από το τέλος της διαδρομής τους, στο τέλος, η αίσθηση του να ανοίξεις μια διαδρομή σε μια τέτοια ορθοπλαγιά, όπως η μυθική βορεινή του Robson, ήταν μαγική και μια από τις πιο πολύτιμες εμπειρίες που είχαν βιώσει ποτέ στα βουνά.

Η τεράστια βορεινή (Emperor Face) του Mt. Robson με χαραγμένες τις ελάχιστες διαδρομές που έχουν ανοιχτεί.

Νέα Τραγωδία για το K2

Ο Σουηδός ορειβάτης και σκιέρ Fredrik Ericsson, σκοτώθηκε, πέφτοντας 1000 μέτρα, ενώ σκαρφάλωνε στο περίφημο Bottleneck της κλασικής διαδρομής του K2, μαζί με την Gerlinde Kaltenbrunner. Το άψυχο σώμα του εντοπίστηκε 400 μέτρα πάνω από το camp 4, πάνω στη διαδρομή Cesen, αλλά οι επικίνδυνες συνθήκες δεν επέτρεψαν την ανάσυσή του. Ο Ericsson σκόπευε να επιχειρήσει κατάβαση από την κορυφή του K2 με τα σκι και θα επιχειρούσε το ίδιο και στις 3 ψηλότερες κορυφές του πλανήτη (Everest- K2- Kangchenjunga), εγχείρημα που δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει.

El Capitan- νέα ρεκόρ

Μόλις πριν λίγες μέρες, οι Alex Honnold και Sean Leary, μας τρέλαναν και πάλι, σκαρφαλώνοντας τρεις μεγάλες κλασικές στην El Capitan, μόλις σε μια μέρα. Την Nose, την Lurking Fear και την Salathe Wall. Ξεκίνησαν στην Nose, την οποία κατάφεραν σε 4 ώρες και 15 λεπτά, στην Salathe ξόδεψαν κάτι περισσότερο από 6 ώρες και ολοκλήρωσαν την εντυπωσιακή τους προσπάθεια στην Lurking Fear, κάπου στο βραδάκι, τελειώνοντας ουσιαστικά σε λιγότερο από μια μέρα, 85 σχοινιές και 3000 περίπου μέτρα αναρρίχησης. Ο ίδιος ο Honnold, μια εβδομάδα πριν, είχε καταφέρει να σολάρει σε 11 ώρες την Nose και την κλασική στη Βορειοδυτική του Half Dome. Τι άλλο να περιμένουμε από τον εκπληκτικό αυτό αναρριχητή. Το μέλλον θα δείξει.

Rescue 3 International
 Παρέχεται πιστοποιητικό από την Rescue 3 International

Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ, αντιπρόεδρος της Rescue 3 International, του μεγαλύτερου διεθνούς εκπαιδευτικού οργανισμού διάσωσης, πραγματοποιεί σχολές για αντιμετώπιση καταστάσεων σε ραφία νερό, πλημμυρές, κειμήματα κ.α. Απευθύνεται σε:

- Πυροσβεστική Υπηρεσία
- Ομάδες διάσωσης
- Ελληνική Αστυνομία
- Ελληνικό Στρατό
- Ναυαγοσωστές
- Οδηγούς Rafting
- Εκπαιδευτές Κajak
- Συνοδούς καταβάσεων

Υπεύθυνος: Γιάννης Χαλδής | <http://www.rescue3.gr> & giannis@rescue3.gr
 Τηλ: +944 656029 | Μοβαίρα - Ρεσκούε 3 φ. Τ.Κ 77541 - 164 10 Αθήνα

Nepal

Κάποιες νέες διαδρομές, σκαρφαλώθηκαν την περασμένη άνοιξη στο Nepal και κάποιες ήταν εντυπωσιακές. Η σπουδαιότερη ίσως, ήταν αυτή στο δεξί άκρο της βορεινής ορθοπλαγιάς του Cholatse (6440μ) από τους Alexander Gukon, Viktor Koval και Valery Shamalo. Οι τρεις Ρώσοι άνοιξαν νέες σχοινιές, σε πολύ σκληρό έδαφος, πριν συναντήσουν τη Γαλλική διαδρομή του 1995. Συνολικά οχτώ μέρες σκληρής προσπάθειας σε αλπικό στυλ, με θερμοκρασίες κάποιες φορές κοντά στους -20, με αποτέλεσμα να σκαρφαλώνουν μερικές φορές μόλις 2-3 σχοινιές την ημέρα.

Μόλις μερικές εβδομάδες από την απονομή του Piolet d Or στο Chamonix, ο Denis Urbko, άνοιξε μια νέα, εν μέρει, διαδρομή στα τελευταία 500 μέτρα του Lhotse (8516 μ). Ο Καζάκος αλπινιστής βρισκόταν στο base camp του Everest, ελπίζοντας στην direct τραβέρσα των Lhotse- Everest, με τον Simone Moro. Ο Urbko, χρειάστηκε μόλις 5 ώρες για τη μοναχική του προσπάθεια, στη γραμμή που επέλεξε λίγο κάτω από τη βορειοδυτική κόψη του βουνού, στη Νεπαλέζικη πλευρά.

Ο Colin Scott επέστρεψε στο Makalu (8463 μ) για τρίτη φορά, οδηγώντας μια βρετανική αποστολή στην τεράστια Νοτιοανατολική κόψη. Ήδη είχε δοκιμάσει την τύχη του εκεί δύο φορές, το 2004 και το 2008. Τώρα θα δοκίμαζε κάτι ακόμη πιο εντυπωσιακό, επιχειρώντας την ολοκληρωμένη τραβέρσα του βουνού, από τη διαδρομή αυτή και την κατάβαση στη συνέχεια από τη βόρεια πλευρά, κάτι που δεν έχει κατορθωθεί ακόμη στο βουνό, τουλάχιστον από αυτή τη διαδρομή. Κάτι ανάλογο είχε δοκιμάσει μόνο ο μεγάλος Doug Scott, πριν 25 χρόνια χωρίς επιτυχία. Στο παρόν και στη βρετανική αποστολή, τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα,

όταν στα 7200 μέτρα, η ομάδα αναγκάστηκε να εγκαταλείψει λόγω κακοκαιρίας.

Μια Ουκρανική ομάδα ήταν πιο τυχερή, σκαρφαλώνοντας νέο έδαφος, στο αριστερό άκρο της Νοτιοδυτικής ορθοπλαγιάς, με σκοπό στη συνέχεια την τραβέρσα προς την κλασική διαδρομή του βουνού. Τα κατάφεραν να ανοίξουν μια παραλλαγή στο περίφημο Δυτικό (Γαλλικό) Πιλιέ και οι Sergei Bublik, Vladimir Roshko και Dmitry Venslanovsky, έκαναν κορυφή, αν και η Ιστορία θα δείξει αν η διαδρομή τους είναι μια νέα διαδρομή ή περισσότερο μια παραλλαγή στο Δυτικό Πιλιέ.

Το Everest με τη σειρά του, είχε αρκετό κουτσομπολιό και κάποια νέα ρεκόρ. Ο Βρετανός Kenton Cool, έκανε την κορυφή για 8η φορά, δημιουργώντας ένα Βρετανικό ρεκόρ. Έχει βέβαια πολύ δρόμο μπροστά του, για να φτάσει τον Ara Sherpa, ο οποίος διέυρνε το δικό του ρεκόρ, κατακτώντας την κορυφή για 20η φορά με την Eco Everest Expedition. Ο Cool από την πλευρά του, οδήγησε στην κορυφή, την 22χρονη Bonita Norris, τη νεότερη Βρετανή που κάνει Everest, με μια ορειβατική εμπειρία μόλις 2 ετών.

Η Αυστριακή Gerlinde Kaltenbrunner, επίσης ανέβηκε στην κορυφή του κόσμου χωρίς οξυγόνο, από τη Βορεινή πλευρά, φτάνοντας τις 13 οχτάρες, όλες χωρίς τη χρήση οξυγόνου. Μόνο το K2 απομένει. Η Ισπανίδα Edurne Pasaban, βρίσκοντας καλές συνθήκες χιονιού στη βόρεια πλευρά της Shishapangma, ολοκλήρωσε το όνειρό της και έγινε η δεύτερη γυναίκα που κατορθώνει το grand slam, μετά την Oh Eun Sun, και 24 χρόνια από το 1986, όταν ο θρυλικός Reinhold Messner, το κατάφερε για πρώτη φορά.

Η Βόρεια ορθοπλαγιά του Cholatse (πάνω) και η Νοτιοδυτική του Makalu (κάτω) όπου δοκίμασαν την άνοιξη δυνατές ομάδες. Ρώσοι στο Cholatse, Βρετανοί και Ουκρανοί στο Makalu.

Η Edurne Pasaban, η δεύτερη γυναίκα που πετυχαίνει να σκαρφαλώσει και στις 14 θάρες των Ιμαλαίων.

Νέα διαδρομή και στο Mt.Foraker

Οι Colin Haley και Bjorn Eivind Artun, επέστρεψαν από ένα αξιομνημόνευτο ταξίδι στην Αλάσκα, αφού προηγουμένως επιχείρησαν να καταρρίψουν το χρόνο της ταχύτερης ανάβασης στο Denali, από τη διαδρομή Cassin, χωρίς επιτυχία και στη συνέχεια κατάφεραν να ανοίξουν μια νέα διαδρομή

στο Mt. Foraker. Η νέα τους διαδρομή κινείται μέσα στο χάος της Νοτιοανατολικής ορθοπλαγιάς του βουνού, βγάζοντας μια μεγάλη (3000 μέτρα) και τεχνική διαδρομή (M6 R- AI 4+, A0) από τις καλύτερες διαδρομές της νέας γενιάς, στο απομονωμένο και δύσκολο αυτό βουνό. 71 ώρες προσπάθειας,

σκληρό σκαρφάλωμα και μερικά κρουπαγήματα για τον Haley, έκαναν τελικά την Cassin στο Denali, να μοιάζει παιχνιδάκι για τα δεδομένα της νέας τους περιπέτειας στο Foraker. Το όνομα της νέας γραμμής, Dracula.

Το τεράστιο Mt Foraker με τη χαώδη Νοτιοανατολική ορθοπλαγιά του στόχου της νέας διαδρομής των Haley και Artun.

ΟΤΙ ΨΑΧΝΕΙΣ ΣΕ ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ:

ΟΡΕΙΒΑΣΙΑ / ΠΕΖΟΠΟΡΙΑ / ΑΝΑΡΡΙΧΗΣΗ /
OUTDOOR ACTIVITIES / RUNNING / CAMPING

www.v15.gr
Ειδικές προσφορές για αγορές ON LINE!

Και άλλες 80 επώνυμες εταιρίες!